

ефективнішого використання ресурсного потенціалу його розвитку, вимагає забезпечення повноцінного відтворення складових цього потенціалу, а також досягнення соціальної, політичної та економічної стабілізації у регіоні

Список використаних джерел

1. Берданова О. Ресурсне забезпечення регіонального та місцевого розвитку / Ольга Берданова / [Електронний ресурс] - Режим доступу: http://regionet.org.ua/files/05.RLD_Resource_Berdanova_Materials_UA.pdf
2. Іртищев І.О. Децентралізація системи управління в забезпеченні сталого розвитку сільських територій / І.О. Іртищева, Ю.М. Хвесик, М.І. Стегней // Економіка АПК. –2015. – №4. – С. 64-71
3. Ресурсний потенціал аграрної сфери: проблеми та завдання ефективного використання : аналіт. доп. / О. В. Собкевич, В. М. Русан, А. Д. Юрченко, О. В. Ковальова [та ін.]. – К. : НІСД, 2013. – 76 с.
4. Соціально-економічні засади розвитку сільських територій (економіка, підприємництво і менеджмент): моногр. / М. Й. Малік, М. Ф. Кропивко, О. Г. Булавка та ін.; за ред. М. Й. Маліка. – К.: ННЦ ІАЕ, 2012. – 642 с.
5. Соціально-економічний потенціал сталого розвитку України та її регіонів: вектори реального поступу : національна доповідь / за ред. акад. НАН України Е.М. Лібанової, акад. НААН України М.А. Хвесика. – К. : ДУ ІЕПСР НАН України, 2017. – 864 с
6. Терещенко С.І. Вплив природно-ресурсного потенціалу на рівень розвитку аграрного сектору регіону / С.І. Терещенко // Економіка АПК. – 2014. – №12. – С.50-58

Віталій МИХАЛОЧКО

Тернопільський національний економічний університет,
м. Тернопіль
(науковий керівник: д.е.н., професор, професор кафедри
менеджменту та публічного управління Желюк)

ЗАПОБІГАННЯ І ПРОТИДІЯ КОРУПЦІЇ В УСТАНОВАХ ПУБЛІЧНОЇ СЛУЖБИ

Корупція та хабарництво в національній економіці зачіпає без виключення всі сфери відносин – економічну, соціальну, політичну, правоохоронну, освітню, публічну це багатоаспектне моральне та правове явище. Корупційні прояви, як хвороба пронизала собою суспільство, давати та отримувати неправомірну вигоду в нашій державі стало нормою поведінки. Відповідно до статистичних даних Україна посіла 130-те місце серед 180-ти країн у світовому Індексі сприйняття корупції (CPI) за 2017 рік. Про це йдеться у щорічному рейтингу, оприлюдненому міжнародною організацією Transparency International [1]. Однак не можна оминати увагою також незначного підвищення позиції України у рейтингу, за словами експертів організації (у порівнянні з минулими роками), вдалося досягнути

за рахунок того, що у 2017-му українські антикорупційні органи (НАЗК та НАБУ) направили до суду перші справи щодо підозр у корупції високопоставлених посадових осіб. Також серед причин, які сприяли незначному покращенню позиції України у рейтингу, називають реформу ринку газу, роботу реєстру електронних декларацій, перший рік реформи державних закупівель і використання системи «ProZorro». Крім того, експерти відзначили зниження рівня корупції в поліції та зменшення кількості випадків, коли бізнес змушений давати хабарі. Поліпшити результат України, на думку експертів, може запуск Вищого антикорупційного суду, який 01.03.2018 року прийнятий в першому читанні [2], і продовження судової реформи, а також перезапуск Національного агентства з питань запобігання корупції та позбавлення правоохоронців права втручатися в економічну діяльність.

Зменшити рівень і масштаби корупції можливо безпосередньо із залученням та участю інститутів громадянського суспільства, оскільки саме населення має бути зацікавлене в викоріненні цього негативного явища. Участь громадян у протидії корупції рекомендується закріплювати за допомогою таких засобів як посилення прозорості та сприяння входження населення в процеси прийняття державних рішень, забезпечення для населення доступу до публічної інформації, проведення ефективних заходів з інформування, здатних створити атмосферу нетерпимості по відношенню до корупції, здійснення програм публічної освіти, включаючи освітні програми і проведення різноманітних заходів в школах, університетах, в органах державної влади і місцевого самоврядування, громадських об'єднаннях, які сприяють опублікуванню та поширенню інформації про корупцію. Важливим завданням інформаційної складової у запобіганні і протидії корупції є підвищення рівня правової культури і правосвідомості, правової освіти населення, - подолання в суспільстві і державі таких негативних явищ як конфлікт інтересів, фаворитизм, кумівство, тощо[3;4;5].

Особлива роль в інформуванні про наслідки корупції відводиться засобам масової інформації. Висвітлення через засоби масової інформації фактів про будь - які прояви корупції є дієвим інструментарієм і сигналом для населення країни. Практично в усіх європейських державах засоби масової інформації виступають одним із найпотужніших антикорупційних соціальних інститутів: встановлення і оприлюднення журналістами фактів зловживання владою державних чиновників здебільшого стає початком кінця їх кар'єри. Вітчизняні ж засоби масової інформації мають здійснювати інформування про відношення і сприйняття суспільством заходів щодо проведення антикорупційних реформ, про негативний вплив корупції, що руйнує авторитет держави, порушення особистих прав та економічних свобод громадян, про застосування антикорупційних правових норм до конкретних публічних службовців чи посадовців, про ефективність заходів і методів, які

спрямовані на кінцеве подолання корупції в державних структурах і суспільстві. Таким чином, можна цілком погодитись з тим, що інформаційні заходи відіграють важливу роль у запобіганні і протидії корупції. Дотримання вимог законодавства про доступ до інформації не лише гарантує і реалізує інформаційні права, але й забезпечує відкритість і прозорість суб'єктів владних повноважень, сприяє реалізації публічного і громадського контролю за діяльністю органів влади. Інформування населення як спосіб боротьби із корупцією здійснюється шляхом висвітлення інформації, насамперед, засобами масової інформації про загрози і наслідки корупційних діянь публічних службовців і посадових осіб, про ефективність антикорупційних заходів і механізмів, які спрямовані на кінцеве подолання таких негативних явищ як конфлікт інтересів, фаворитизм, кумівство та інших проявів корупції в публічних владних структурах і суспільстві.

Неможна оминати і той факт, що для нашої держави потрібно внести певні зміни до чинного Кримінального кодексу України, а саме до санкцій статей XVII розділу кримінального кодексу України. На мою думку, доцільно було б за скоєння службовою особою такого злочину встановити відповідальність, яка буде полягати у позитивній забороні займати такої особі керівні посади у державних органах, підприємствах, організаціях, а також забороні висувати свою кандидатуру на виборах усіх рівнів. Посилення відповідальності за «хабарництво» дозволило б значно зменшити кількість корупційних правопорушень, адже виконувало б функцію спеціальної превенції. Отже, можна дійти до висновку, що на сьогоднішньому етапі розвитку у нашій державі боротися з корупційними проявами можливо лише спільними зусиллями де поєднуються методи гласності, публічності і повної доступності інформації, підвищення рівня правової культури і правосвідомості, правової освіти населення та все це закріплено нормативно правовою базою у сфері боротьби з корупцією. Для цього основним методом протидії може стати публічне розповсюдження інформації про корупційні дії вчинювані службовими особами.

Список використаних джерел

1. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.dw.com/uk97/a-42683410>
2. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=63218
3. Іщенко М. П. Зростання ролі державних і громадських інституцій у протидії корупції / Наукове видання «Політико - правові і соціально - моральні фактори розвитку державної служби та запобігання корупції в Україні
4. Самойленко Л. Я. Роль інститутів громадянського суспільства в подоланні корупції // Наукове видання «Політико - правові і соціально - моральні фактори розвитку державної служби та запобігання корупції в

Україні

5. Гаращук В. М. Інформування населення як засіб запобігання та боротьби із корупцією

6. Волошина А.В. Корупція – виклики для України: за матеріалами шостого «Київського Діалогу»

Юлія ПАНДРАК

Тернопільський національний економічний університет
м. Тернопіль

Катерина МИХАЛЬЧИШИН

Тернопільський національний економічний університет
м. Тернопіль

(науковий керівник: д.е.н., професор, професор кафедри менеджменту та публічного управління Микитюк П.П.)

СТИМУЛЮВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНИХ ПРОЕКТІВ ТЕРИТОРІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ

Вибір України інноваційного шляху розвитку вимагає здійснення комплексу заходів, спрямованих на побудову інститутів, що сприяють відтворенню інновацій в економіці. Обов'язковою умовою сприятливого інвестиційно-інноваційного клімату є наявність чітких і прозорих правил діяльності підприємців, вироблення яких здійснюється шляхом проведення ефективної регуляторної політики з метою досягнення паритету між інтересами держави та підприємців.

Вкрай актуальною в Україні стає проблема пошуку найбільш ефективних шляхів вирішення існуючих проблем розвитку інноваційної структури, в тому числі шляхом створення наукових парків.

Метою створення наукового парку Тернопільський національний економічний університет:

1. Стимулювання інноваційної діяльності в ТНЕУ, інших ВНЗ та науково-дослідних організаціях, направленої на активізацію структурної перебудови економіки регіону.

2. Створення сприятливих стартових умов для вчених, аспірантів, студентів і молодих спеціалістів по створенню підприємницьких структур (малих середніх підприємств - МСП) з напрямком діяльності в сфері наукоємних виробництв та високих технологій.

3. Створення сприятливого середовища для існуючих та створюваних МСП, зацікавлених у взаємовигідній співпраці з науково-освітніми організаціями з метою використання їх наукового і кадрового потенціалу.

4. Формування інноваційної інфраструктури, яка б забезпечувала:

– зв'язок адміністрації НП з органами державної та регіональної влади, фінансовими, виробничими та бізнесовими структурами, необхідний для